

7. Райан, Р. М. Теория самодетерминации и поддержка внутренней мотивации, социальное развитие и благополучие / Р. М. Райан, Э. Л. Деси // Вестник Барнаульского государственного педагогического университета. – 2003. – № 3-1. – С. 97-111.

8. Суровицкая, Ю. Ю. Понятие о мотивации в психологии / Ю. Ю. Суровицкая, М. Н. Мадимухаметов // Наука и реальность. – 2023. – № 1(13). – С. 36-40.

9. Швалова, Г. В. Формирование мотивации студентов технического вуза при изучении профессионального иностранного языка / Г. В. Швалова // Научно-методический электронный журнал "Концепт". – 2012. – № 11. – С. 46-51.

10. Gardner, R. C. Social Psychology and Second Language Learning: The Role of Attitudes and Motivation / R. C. Gardner. – London: Edward Arnold, 1985. – 205 pp.

DIGITAL EDUCATIONAL TOOLS AS A MEANS OF INCREASING MOTIVATION FOR GERMAN LANGUAGE LEARNING AMONG SECONDARY SCHOOL STUDENTS

Batygian N. M., Shaposhnikova S. N.
Rostov-on-Don, Russia,

Southern federal university, Institute of philology, journalism and cross-cultural communication

Summary. The article analyzes the potential of digital tools for enhancing motivation to study the German language in secondary school. The theoretical aspects of motivation and the specifics of its formation in the context of foreign language acquisition are examined. The central part of the work is a description of a pedagogical experiment, within which interactive tasks developed on the Wordwall platform were integrated into the structure of German language lessons. To assess the dynamics of motivation, a questionnaire survey was conducted. The results of the approbation demonstrated a significant increase in cognitive interest, a positive dynamic of intrinsic motivation, and a favorable attitude of students towards digital formats of educational activity organization. The obtained data confirm the effectiveness of using such tools for intensifying the learning process and creating sustainable positive motivation for studying the German language.

Key words: educational motivation, digital educational tools, foreign language teaching, German language.

УДК 811.161.3'367.322

НАМІНАТЫЎНЫЯ СКАЗЫ ЯК ДАМІНАНТА РУБЛЕНАЙ ПРОЗЫ (НА МАТЭРЫЯЛЕ СУЧАСНАЙ МАСТАЦКАЙ ЛІТАРАТУРЫ)

Шаршнёва В. М.
Магілёў, Рэспубліка Беларусь
МДУ імя А. А. Куляшова

Анацыя. У артыкуле адзначаюцца і характарызуюцца наступныя найбольш тыповыя стылістычныя функцыі дамінантага выкарыстання намінатыўных сказаў: максімальная сцісласць выказвання, спыненне або запавольванне часу, візуальная дыскрэтнасць, дэталёвая намінацыя. Ілюстрацыйна пацвярджаецца, што дамінанты намінатыўных сказаў непасрэдна ўплываюць на асэнсаванне падтэксту, наладжванне рэтраспекцыйна-праспекцыйных сувязей а таксама на фарміраванне індывідуальнага аўтарскага стылю.

Ключавыя словы: намінатыўны сказ, рубленая проза, мастацкі тэкст, індывідуальны аўтарскі стыль (ідэястыль), сінтаксічны, стылістычны.

Уводзіны. Паступовы пераход ад сінтагматычнай да парадыгматычнай прозы адбываецца пад уздзеяннем разнастайных экстралінгвістычных і інтралінгвістычных фактараў. Лінгвісты пачынаюць называць і характарызаваць ўласціваю ўжо для пачатку XX стагоддзя так званую расчлянёную прозу, вызначальнай дамінантай якой выступае тып выкарыстанага сказа. Прычым тып сказа становіцца дамінантай індывідуальнага аўтарскага стылю, па-першае, у тым выпадку, калі ён рэгулярна выкарыстоўваецца аўтарам, становіцца яго характэрнай рысай, а па-другое, калі аўтар замацоўвае за ім пэўныя сэнсы, пэўныя эмацыянальна-экспрэсіўныя адценні. Выбар тыпу сказа цесна звязаны з іншымі аспектамі ідэястылю, такімі, як лексіка, сінтаксіс, рытм, тропы, і можа ўплываць на ўспрыняцце тэксту чытачом. У якасці сінтаксічнай дамінантай тып сказа вызначае яго асноўную камунікатыўную функцыю, якая з'яўляецца асноўнай, паколькі забяспечвае магчымасць маўленчых зносін і ўзаемадзеяння паміж людзьмі, а таксама перадачу

інфармацыі ў розных формах і мэтах. Выбар пэўнага тыпу сказа цалкам абумоўлены аўтарскай інтэнцыяй, зместам і ідэяй твора. Сінтаксічная структура сказа, са свайго боку, падпарадкавана гэтай задачы і рэалізуецца ў адпаведнасці з выбраным тыпам.

Мэта артыкула – абгрунтаванне намінацыйных сказаў як дамінантных адзінак рубленай прозы і апісанне іх стылістычных функцый, якія ўплываюць на фарміраванне індывідуальнага аўтарскага стылю.

У апошні час у сінтаксісе мастацкай прозы ўсё часцей назіраецца тэндэнцыя да аналітызму, якая праяўляецца, як лічыць Г. М. Акімава, у драбленні выказванняў, “аслабленні сінтаксічных сувязей, скарачэнні і спрощанні сінтаксічных канструкцый” [1, с. 13]. Сутнасць актуалізацыйнай (так званай “рубленай”) прозы заключаецца ў акцэнтацыі ўвагі на эстэтычнай функцыі мовы і дае ключ да ўспрыняцця і асэнсавання цэлай сістэмы сінтаксічных сродкаў і стылістычных фігур. Н. Д. Аруцёнава называе рублены сінтаксіс дамінантай мастацкай прозы, надзвычай выразным эмафатычным сродкам, паколькі ён ўплывае на тое, што “іерархічна арганізаваны ланцужок распадаецца на сегменты, якія валодаюць завершанай інтанацыяй, што ператварае кожны з іх у самастойнае і нібы раўнапраўнае выказванне. Сінтагматычная падпарадкаванасць вылучанага элемента нейтралізуецца яго інтанацыйнай незалежнасцю. Адбываецца дэзынтэграцыя сказа” [2, с. 190].

Варта пагадзіцца з Г. А. Чуруксаевай, якая сцвярджае, што функцыяналізм сучаснай лінгвістыкі дыктуе неабходнасць разгляду кожнай моўнай/маўленчай з’явы ў камунікатыўна-дзеясным, у тым ліку ў прагматычным, аспекце. Пры гэтым прыярытэт аддаецца тым фактам мовы, у якіх ступень уздзеяння на аўдыторыю/адрасата вышэйшая за іншыя, паколькі істотнай характарыстыкай сучаснага працэсу зносін становіцца яго эфектыўнасць [3]. У гэтых адносінах навукоўца прапануе звярнуць увагу на такія з’явы экспрэсіўнага сінтаксісу (а таксама тэорыі элакуцыі і стылістыкі), як рублены стыль, рубленая проза і рубленыя канструкцыі, якія <...> у стане не толькі прыцягнуць увагу аўдыторыі/адрасата, але таксама забяспечыць запаміnanне і пазнаванне тэксту і, адпаведна, яго аўтара ў далейшым [3]. Як адзначае Г. А. Чуруксаева, “акцэнты расстаўляюцца як на моўную (маўленчую) камунікатыўную тканіну, так і на тканіну экстралінгвістычных, у прыватнасці псіхалінгвістычных, узаемадзеянняў. З гэтых пазіцый звяртае на сябе асаблівую ўвагу такая з’ява, як сегментаванне – раздзяленне ў думцы і слове, якое адбываецца ў пунктах з максімальнай колькасцю фразавых і міжфразавых сувязей сінтаксічнага ланцуга” [3, с. 3].

Так, Н. С. Валгіна адзначае: “На змену адзінаму разгорнутаму выказванню з бесперапыннасцю і паслядоўнасцю сінтаксічнай сувязі, з вербальна выражанымі падпарадкавальнымі адносінамі прыходзіць тып выказвання расчлянёны, без ярка (славесна) выражанай сінтаксічнай сувязі, з парушэннем і перарываннем сінтаксічнага ланцужка” [4, с. 186]. Расчлянёны тып прозы ўсё часцей і паслядоўней пачынаюць называць “рубленым” [1], [2], [4], [3], сцвярджаючы адметнасць яго стылістычнага значэння.

Адзначаючы ўслед за лінгвістамі дзеючую ў мастацкай літаратуры тэндэнцыю да сегментавання, мы засяроджваем увагу на найбольш яркае ўвасабленне гэтай тэндэнцыі – рубленую прозу і разнавіднасці структурна-граматычных адзінак, якія ўтвараюць яе. Сегментаванне, часта матываванае ўплывам вуснага маўлення і абумоўленае перадтэкстам, дапамагае не толькі эфектыўна і прагматычна значна аформіць мастацкі тэкст, але і ўздзейнічаць на адрасата з тым, каб прыцягнуць яго ўвагу да тэксту і ўтрымліваць гэтую ўвагу на працягу чытання ўсяго твора; забяспечыць доўгачасовае запаміnanне патрэбнай інфармацыі і вобразу аўтара за кошт незвычайнага, нестандартнага афармлення тэксту; выпрацаваць індывідуальна-аўтарскі стыль.

Актуальнасць артыкула непасрэдна звязана з тым, што ў мове мастацкай літаратуры ўзрастае роля намінацыйнага сродкаў мастацкай камунікацыі. Намінатывныя сказы з’яўляюцца фундаментам актуалізацыйнай прозы, паколькі ствараюць графічнасць і абрывістасць мастацкага твора, прымаюць удзел у экспрэсіўным драбленні тэксту, уплываючы на актуалізацыю знешняй формы і рэалізацыю праз яе імпліцытнага зместу. Структурная адасобленасць намінацыйных сказаў стварае эфект разрозненых, фрагментарных уражанняў, якія складаюцца ў карціну зрокавых і слыхавых адчуванняў. Дзяленне на самастойныя адрэзкі ўзмацняе логіка-сэнсавы змест. Такая фрагментарнасць дазваляе зрабіць характэрны для рубленай прозы акцэнт на асобных дэталях. У выніку раздробленасці сказа, разарванасці сінтаксічных сувязяў адбываецца лагічная пераакцэнтацыя.

Тэарэтычныя абгрунтаванні робяцца на фактычным матэрыяле сучаснай беларускай мастацкай літаратуры і напрамую звязаны з антрапацэнтрычнай накіраванасцю філалагічных даследаванняў апошніх гадоў.

Галоўным *метадам* з’яўляецца апісальна-аналітычны, заснаваны на індуктыўна-дэдуктыўным падыходзе, пры якім аналіз фактаў выкарыстання намінаўных сказаў у мастацка-празаічным тэксце выяўляе іх прагматычны патэнцыял. Таксама выкарыстоўваюцца: семантыка-стылістычны метады, які прадугледжвае вызначэнне стылістычнай маркіроўкі абзаца, гэта значыць наяўнасць адзнакі, экспрэсіі, стылістычнай афарбоўкі; метады лінгвістычнага аналізу, які прадугледжвае выяўленне сістэмы стылістычных прыёмаў сегментавання сінтаксічных адзінак мастацкага тэксту; камунікатыўна-прагматычны метады, арыентаваны на раскрыццё аўтарскіх намераў шляхам аналізу імпліцытнага зместу сегментавання.

Асноўная частка. Дамінанта структурна-семантычных тыпаў простых сказаў адносіцца да галоўнага, найбольш тыповага спосабу выказвання сэнсу ў сказах, які вызначаецца як іх структурай (сінтаксічнай арганізацыяй), так і семантыкай (значэннем). У індывідуальным аўтарскім маўленні заўважаецца схільнасць да пэўных структурна-семантычных мадэляў (аднаасастаўных ці двухасастаўных, простых няўскладненых і простых ускладненых, поўных і няпоўных сказаў), якія найбольш часта выкарыстоўваюцца для выражэння розных камунікатыўных намераў. Пераважае выкарыстанне аднаасастаўных сказаў спрыяе стварэнню ўнікальнага стылю, які характарызуецца спісласцю, стрыманасцю і дакладнасцю выражэння. Такі падыход дазваляе чытачу лёгка ўспрымаць ідэі аўтара і засяродзіцца на змесце, не адцягваючы ўвагу на ўспрымання і асэнсаванне складаных канструкцый.

У экспрэсіўнай сегментацыі тэксту актыўны ўдзел прымаюць намінаўныя сказы. У лінгвістыцы склалася разуменне намінаўнага сказа як асаблівага тыпу камунікатыўнай структуры, у якой знаходзяцца адначасовае выражэнне суб’екта і прэдыката камунікацыі. Намінаўныя сказы не маюць граматычных паказчыкаў значэнняў рэальнасці, але іх суаднесенасць з рэальнасцю падразумявае ў першую чаргу рэальнасць апісваемага. Як адзначаюць даследчыкі, менавіта намінаўным адводзіцца “асобая роля ў актуалізацыі аўтарскага бачання свету” [5, с. 60].

Традыцыйны сінтаксіс вывучае сказ з пункту гледжання яго лексічных і граматычных асаблівасцей. Але для даследавання намінаўных сказаў метады канструктыўнага сінтаксісу недастатковы. Гутарковае маўленне ўсё больш і больш уплывае на сінтаксіс мовы мастацкай літаратуры: адбываецца скарачэнне сінтаксічных канструкцый і расчлененне сінтаксічных ланцужкоў, скарачаецца даўжыня сказаў. Намінаўныя сказы маюць значны эмацыянальна-экспрэсіўны патэнцыял, паколькі ў цэнтры выказвання часцей за ўсё знаходзіцца не столькі пэўнае найменне або паведамленне аб існаванні прадмета рэчаіснасці або пачуцця, а выражэнне эмоцый або ацэнкі. Галоўная камунікатыўная мэта намінаўнага – гэта пераход эмоцый з унутранага ў знешні стан, іх акцэнтаванне і актуалізацыя. Іх спісласць уплывае не толькі на рытмічную арганізацыю мастацкага тэксту, але і на стылістычны ўласцівасці цэлага тэксту, у сувязі з чым узмацняецца іх асэнсаванне як сродкаў моўнай камунікацыі. Дамінантнае выкарыстанне намінаўных сказаў непасрэдна звязана з той роляй, якую адводзіць для іх кожны асобны аўтар пры адлюстраванні мастацкай рэчаіснасці, а таксама з тымі мэтамі, якія ён ставіць перад сабой. З найбольш тыповых стылістычных функцый дамінантага выкарыстання намінаўных сказаў варта адзначыць наступныя:

максімальная спісласць выказвання, накіраваная на стварэнне гранічнай канцэнтрацыі падзей, абуджэнне чытацкага ўяўлення, актуалізацыю перадтэксту, асэнсаванне імпліцытнай інфармацыі. Кожнае слова становіцца насычаным, важным, самадастатковым:

Kavine...

Мора...

Андрэ...

Інгрыда...

Нарэшце, гэты раман Андрэ (М. Прохар “Паўночнае лета”);

Такім чынам, я – назіральнік. *Ціхі амерыканец. Чалавек, якога няма. Пісьменнік, які піша невядома для каго. Кінакамера. Голас. Люстэрка ў пыльным калідоры жыцця. Альбо проста стомлены чалавек, які не расчараваўся ў жыцці, не, але для якога жыццё на імгненне замерла ў цяперашнім. І я жыў у ім* (М. Прохар “Восень у Вільнюсе”);

Вечар. Голад. Холад. Пусты прыпынак... (В. Доўнар “Чароўная сіла... дастатку”);

спыненне (або запавольванне) часу, што ўплывае на ўзмацненне эфекту запаволенага кадра, пераўтвараючы мастацкі фрагмент у серыю статычных, але магутных вобразаў:

Вясна. Восень. Лета.

Паўночнае лета... (М. Прохар “Паўночнае лета”);

Секунда, другая, трэцяя...

Што ж, як у дзяцінстве – на лік тры.

І я адкрыла вочы (М. Прохар “Восень у Вільнюсе”);

Вясна 2011.

Сакавік – красці няма чаго.

Красавік – бульбу садзіць нават той, хто яе не садзіў ніколі.

Май – крадуць (В. Доўнар “Весткі з палёў”);

візуальная дыскрэтнасць, арыентаваная на актуалізацыю асобных прадметаў рэчаіснасці, абстрактных паняццяў, на стварэнне “рванага”, фрагментарнага рытму тэксту, калі аўтар апісвае сітуацыю праз пералічэнне асобных дэталяў. Намінатывы вырываюць прадмет або паняцце з кантэксту, робячы іх абсалютнымі:

<...> А деревья... *А деревья – это целая симфония... Большие и совсем крошечные, одинокие и стоящие живописными группками... Леса, рощи, пуши, дубравы... А ещё луга и косогоры, травы, цветы... Пронизанные солнцем паутины, капельки росы на лепестках, пушистые бутоны на изящно выгнутых ножках... А звуки... А запахи...* (Л. Богданова “Пасьянс обыкновенного несчастья”);

Яны пайшлі далей па вуліцы – да прыпынку бела-чырвоных тралейбусаў. Яна ўсміхалася яму. І я зразумеў: яна ўсё яшчэ кахае яго.

Яго, няшчаснага... што гэта? Комплекс пакут? Адкупленне віны? Нянавісць да спакою і шчасця? Пошук прыгод? Выпрабаванне лёсу? (М. Прохар “Восень у Вільнюсе”);

Я паглядзела туды. Гара Ведзьмаў, ружы, Андрэ... (М. Прохар “Паўночнае лета”);

У тралейбусе тварам у салон мужчынка сядзіць. З разгорнутай газетай: апошнюю старонку чытае. А на першай – караул... Літары – з арышын, ды яркія, чырвоныя: “Маці хацела прадаць малодшага сына”.

Сенсацыя? Так. Навіна? Бясспрэчна... (В. Доўнар “Навіна”);

Старая аллея золотых клёнов... Заросший тростником пруд... Таинственная беседка у обрыва...

Рига, полная свежей соломы... Скрытая от любопытных глаз скамейка в парке... (Л. Богданова “С традициями пора завязывать”);

актуалізацыя статыкі як дзеяння: у актуалізацыйнай прозе адсутнасць дзеяслова зусім не абазначае адсутнасць руху. Наадварот, намінатывныя сказы ўспрымаюцца як надзвычай здольныя для адлюстравання дынамічнай зменлівасці падзей або пейзажаў:

Усё проста. І яшчэ званкі. Мужчыны. Жанчыны. Усе вельмі ўпэўненыя ў сабе (М. Прохар “Паўночнае лета”);

Гарады і гісторыі... гісторыі і гарады... гісторыя гарадоў у гісторыі майго жыцця, гісторыі людзей і мая гісторыя ў гісторыі гарадоў (М. Прохар “Восень у Вільнюсе”);

Лёжа без сна до глубокой ночи, Шура представляла жизнь семьи в будущем. Она – знаменитая писательница с мировым именем. Блеск софитов... Фотографии на первых полосах газет... Груды писем от восторженных читателей... Вилла на берегу моря... В раскрытых окнах паруса занавесей... Белоснежный мрамор лестниц... Пальмы в кадках... Яхта у пирса... Её дочь, мама, бабушка в шикарных одеждах и драгоценностях... Солидные, обаятельные, определённо влюблённые, определённо в каждую из них мужчины рядом... Море улыбок... цветов... света... Океан любви... Вселенная счастья...

◇

А вилла... а яхта... а влюблённые мужчины... Что ж, если верить в дар предвидения (а верить так хотелось!), то всё это обязательно случится в её жизни! И каким-то образом будет связано с её увлечением. Надо набраться терпения и работать, работать, работать... (Л. Богданова “С традициями пора завязывать”);

дэталёвая намінацыя (або семантычнае разгортванне), калі серыя намінатываў факусіруецца на адным прадмеце (сітуацыі, асобе). Аўтар пералічвае асобныя дэталі прадмета (сітуацыі, асобы), надаючы кожнай з іх эмацыянальнае адценне і тым самым пераўтвараючы гэты прадмет у дамінанту прасторы, у пэўны сімвал. Чытач на ўзроўні падсвядомасці разумее:

калі пісьменнік столькі ўвагі надае аднаму прадмету, значыць у ім заключаны сэнс для разумення як мікра-, так і макратэксту:

В центре островка был НАКРЫТ СТОЛ. Белая скатерть, тонкое стекло сверкающих на солнце бокалов, яркие оттенки роз... (Л. Богданова “Пасьянс обыкновенного несчастья”);

Время остановилось. Всё остальное вдруг потеряло всякую ценность и всякий смысл. Только ОН. Только ТИМУР. Т-И-М-У-Р (Л. Богданова “Пасьянс обыкновенного несчастья”);

Ра-монак. Ра-мон. Адзінокае сонца! (А. Федарэнка “Рамонак”).

Мітусня... Вечная чалавечая мітусня... У мітусні я страціў палову свайго жыцця. Што набыў, прыдбаў?... Нічога, адна мітусня (В. Супрунчук “Цвіў сіні бэз”);

Я імчуся ў мітусні і не ведаю, дзе мой прытынак, дзе знайду свой спакой. Мітусня, мітусня... (В. Супрунчук “Цвіў сіні бэз”).

Кожны намінацыў уплывае на эмацыянальнае вылучэнне прадмета, надаючы яму вагу, пераўтвараючы яго ў дамінанту мастацкай прасторы. Прадмет набывае значэнне важкасці, істотнасці, становіцца пэўным ключом да асэнсавання вобразнай рэчаіснасці.

Заклучэнне. У якасці найбольш тыповых стылістычных функцый дамінантнага выкарыстання намінацыўных сказаў неабходна назваць наступныя: максімальная сцісласць выказвання, спыненне або запавольванне часу, візуальная дыскрэтнасць, дэталёвая намінацыя. Дамінанты намінацыўных сказаў непасрэдна ўплываюць на асэнсаванне падтэксту, наладжванне рэтраспекцыйна-праспекцыйных сувязей а таксама на фарміраванне індывідуальнага аўтарскага стылю. Так, Л. Багданова максімальна скарачае мастацкае паведамленне, перадаючы пры дапамозе намінацыў урыўкі ўласных мар персанажаў, іх асобныя ўяўленні, успаміны, актуалізуючы самыя значныя эпізоды; В. Доўнар арганічна дынамізуе лакальна-тэмпаральную інфармацыю, эфатычна вылучаючы пэўную частку маўлення; М. Прохар асацыятыўна аб'ядноўвае прадметна-прасторавыя паняцці з адпаведным аўтарскім інтэнцыям настроем смутку, суму, горычы расставання, пакут, сумнення, супярэчнасцей; В. Супрунчук семантычна разгортвае выкарыстаны намінацыў, паказваючы яго з розных бакоў і адначасова спалучаючы гэтыя разрозненныя ўласцівасці, элементы апісанняў, характарыстыкі і інш.

Намінацыўныя сказы выконваюць важную ролю ў структуры і семантыцы мастацкага тэксту. Вобразнасць, яркасць, выразнасць, сцісласць і дакладнасць пры мінімальным выкарыстанні моўных сродкаў – іх асноўнае мастацкае прызначэнне. Называючы прадметы і з'явы, канстатууючы іх наяўнасць, паказваючы месца, час, стан героя і інш., намінацыўныя сказы адразу ж уводзяць чытача ў атмасферу мастацкага твора, спрыяюць імкліваму развіццю сюжэту.

Спіс літаратуры

1. Акимов, Г. Н. Новое в синтаксисе современного русского языка / Г. Н. Акимов. – М.: Высш. шк., 1990. – 168 с.
2. Арутюнова, Н. Д. О синтаксических типах прозы / Н. Д. Арутюнова // Общее и романское языкознание. – М.: Изд-во Московского ун-та, 1972. – С. 189–200.
3. Чуруксаева, А. А. Рубленая проза: опыт системного исследования : автореф. дис. ... канд. филол. наук : 10.02.01 / А. А. Чуруксаева ; – Абакан, 2009. – 22 с.
4. Валгина, Н. С. Активные процессы в современном русском языке : уч. Пособие для студентов вузов / Н. С. Валгина. – М.: Логос, 2001. – 304 с.
5. Лебедев, А. А. Поэтический синтаксис П. А. Вяземского : дисс. ... канд. филол. наук : 10.02.01 / А. А. Лебедев. – Петрозаводск, 2016. – 236 с.

NOMINATIVE SENTENCES AS A DOMINANT FEATURE OF CHOPPED PROSE (BASED ON CONTEMPORARY FICTION)

Sharshniova V. M.
Mogilev, Republic of Belarus
MSU named after A. A. Kuleshov

Summary. This article identifies and characterizes the following most typical stylistic functions of the dominant use of nominative sentences: maximum brevity of expression, pause or slowing of time, visual discreteness, and detailed nomination. It is shown that the dominant features of nominative sentences directly influence the understanding of subtext, the establishment of retrospective-prospective connections, and the development of an individual author's style.

Keywords: nominative sentence, fragmented prose, literary text, individual author's style (idiostyle), syntactic, stylistic.